

V říši démonů a fantomů.

K tomuto výkladu patří především vědění toho, že pozemský člověk se nenachází v prvotním stvoření, nýbrž ve stvoření pozdějším. Prvotní stvoření je jen a jen skutečně pro sebe existující **duchovní říše**, lidem známá jako ráj, jehož vrchol tvoří hrad Grálu s bránou k mimo stvoření se nacházejícímu Božskému. Pozdější stvoření je naproti tomu takzvaný „svět“ se svým věčným **pod** prvotním stvořením probíhajícím koloběhem, jehož sluneční soustavy jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy zrání, stárnutí a rozkladu, protože nebyly vytvořeny bezprostředně z Božského, jako nepomíjející prvotní stvoření, ráj. Pozdější stvoření vzniklo chtěním prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jejichž vývojová cesta vede skrze toto pozdější stvoření. Z tohoto důvodu je v něm také nedokonalost, kterou nelze nalézt ve stvoření prvotním, které podléhá bezprostřednímu vlivu Božího Ducha Svatého.

K útěše prastvořených zcela zoufalých nad stále vzrůstající a citelně vznikající nedokonalostí pozdějšího stvoření je proto voláno z Božského: „Očekávejte toho, kterého jsem Já vyvolil ... vám ku pomoci!“ Jak je to v legendě o Grálu jako podání z prvotního stvoření téměř jasně předáno. —

Nyní k samotnému tématu: **Každé** pozemské jednání lze považovat jen za vnější výraz nějakého vnitřního děje. Pod „vnitřním dějem“ je míněno duchovní citové chtění. Každé citové chtění je duchovní **čin**, který bude rozhodující pro bytí člověka, protože způsobuje vzestup nebo úpadek. Nesmí se v žádném případě stavět na stejný stupeň s chtěním myšlenkovým. Citové

chtění se týká jádra samotného člověka, avšak myšlenkové chtění jen slabšího, vnějšího okruhu. Obojí se však nepotřebuje stát vzdor svému bezpodmínečnému působení vždy také pozemsky viditelným. Pozemské, hrubohmotné jednání není pro uvalení karmy nutné. Avšak naproti tomu není žádná pozemsky hrubohmotná činnost, které by nemuselo předcházet chtění myšlenkové nebo chtění citové. Pozemsky zjevná činnost je proto závislá buď od chtění myšlenkového nebo chtění citového, ne však naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo úpadek je však **nejsilněji** zakotveno v **citovém chtění**, kterého člověk dbá nejméně, z jehož bezpodmínečného, nikdy neselhávajícího působení není možné žádné uniknutí, také žádné přikrašlování nebo zfalšování. Jedině v něm spočívá skutečný „prožitek“ lidského ducha; neboť **citové chtění je jedinou pákou ke spuštění duchovních vln síly**, které spočívají v díle Stvořitele a jen čekají na impuls citového chtění lidských duchů, aby ho pak mnohonásobně zesílený ihned přivedly k účinku. Právě o tento tak důležitý, dokonce nejdůležitější děj se lidstvo doposud sotvaže staralo.

Z tohoto důvodu chci opět znovu poukázat na zjevně prostý, avšak **všechno** v sobě skrývající hlavní bod: Dílem stvoření pronikající duchovní **síla** může obdržet spojení **jen s citovým chtěním** lidských duchů, všechno ostatní je ze spojení vyloučeno!

Již myšlenkové chtění nemůže dále obdržet žádné spojení, tím méně nějaké **výplody** myšlenkového chtění. Tato skutečnost vylučuje **jakoukoliv** naději na to, aby **samotná** hlavní síla ve stvoření mohla být někdy dána do souvislosti s nějakým „vynálezem“! Proti tomu je zastrčena neposunutelná závora.

Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, přestože v ní stojí. Co ten či onen myslitel a vynálezce pokládá za prasílu, prasíla není! Jedná se pak vždy o mnohem podřízenější energie, kterých s úžasnými účinky lze nalézt ještě mnoho, aniž by se tím přiblížilo také jen o krok vlastní síle, kterou lidský duch sám denně nevědomě používá. Žel jak hračkářsky ji používá, aniž by pozoroval strašlivé následky této bezmezné lehkomyšlnosti! Zodpovědnost za následky se snaží ve své bezmezné nevědomosti vždy trestuhodně klást na Boha, což ho však neosvobodí od velké viny, kterou na sebe skrže své chtění být v nevědomosti ... uvalil.

Chci se zde jednou pokusit podat jasný obraz. Člověk **cítí** například závist. Běžně se říká: „Stoupá v něm závist!“. Je to nejprve všeobecný cit, kterého si lidský duch často ani není jasně vědom. Tento cit však , který ještě není oděn do určitých myšlenek, tedy ještě „nevystoupil“ až k mozku, je již to, co v sobě nese **klíč**, který **jedině** má schopnost poskytnout připojení k „**živoucí síle**“, vytvořit k ní most. Ihned plyne pak do příslušného citu tolik „živoucí síly“ spočívající ve stvoření, jaká je jeho schopnost ji pojmout, což je podmíněno příslušnou silou citu. Teprve **tím** je **lidský**, to jest „**produchovnělý**“ cit sám v sobě živý a dostává mocnou schopnost plodit (ne tvůrčí sílu) v jemnomotném světě, což činí člověka pánem mezi všemi tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Tento děj ho nechává však také vykonávat obrovský vliv na celé **pozdější stvoření** a přináší tím ... osobní zodpovědnost, kterou kromě něj nemůže mít žádný tvor ve stvoření, protože jen člověk má pro to určující schopnost, která spočívá v podstatě **ducha**.

A jen **on** sám nese v celém pozdějším stvoření ve svém

nejvnitřnějším jádru ducha, a proto on jediný dostává **jako takový** také spojení s **nejvyšší živoucí** silou spočívající v pozdějším stvoření. Prastvoření v ráji jsou opět **jiní** duchové než ti, kteří putují světy, takzvaní pozemští lidé, a jejich schopnost spojení platí proto také jiné, vyšší a ještě mnohem mocnější vlně síly, kterou vědomě používají a tím také mohou přirozeně tvořit jiné věci než poutníci světy, k nimž patří pozemští lidé, jejichž nejvyšší vlna síly je jen odstupněním síly spočívající v prvotním stvoření, jakož jsou pozemští lidé sami jen odstupněním prastvořených.

Co hlavně lidskému vědění až doposud chybělo, je znalost mnohých odstupnění všeho toho, co se nachází v prvotním stvoření, která se směrem dolů stávají stále slabšími, a poznání, že oni sami patří jen k těmto **odstupněním**. Pronikne-li toto porozumění jednou správně, tak odpadne dosavadní pýcha, a cesta ke vzestupu se tím uvolní.

Hloupá představa být nejvyšší, sám dokonce v sobě nést Božské, se pak žalostně zhroutí a nakonec zůstane jen osvobozující stud. O mnoho vyšší, hodnotnější prastvoření nemají takovouto domýšlivost. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito zbloudilými pozemskými červy, jak se tak mnozí rodiče usmívají nad fantastickým žvatláním svých dětí.

Avšak zpět k citu. Takto zesílený cit člověka má nyní za následek v dalším odstupnění bezprostředně a samočinně útvar, který zcela přesně ztělesňuje **druh** citu! V tomto případě tedy závist. Útvar stojí na začátku ve svém zploditeli, později vedle něj a je s ním spojen vyživovacím provazcem. Avšak současně samočinně ihned navazuje působením zákona přitažlivosti stejnorodého styk se shromaždištěm útvarů stejného druhu a tím

nastává odtamtud silný příliv, který nyní tvoří s mladým útvarem jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Mezitím stoupá cit výše až k mozku a vyvolává zde stejnorodé **myšlenky**, které si ostře vytyčují cíl. Tak stávají se myšlenky kanály nebo cestami, po kterých se útvary ženou vstříc zcela určitému cíli, aby tam škodily, pokud k tomu naleznou půdu. Má-li však člověk, který tím má být jako cíl dotčen, v sobě jen čistou půdu, čisté chtění, tak neposkytuje pro tyto útvary žádný prostor k napadení, žádnou půdu k zakotvení. Avšak tím se snad nestávají opět neškodnými, nýbrž se jednotlivě potulují dál nebo se spojují se stejnými druhy v jejich shromaždištích, které lze nazvat „úrovněmi“, protože přece musí být podrobeny zákonu jejich duchovní tíže, a proto musí vytvářet **určité** úrovně, které mohou vpustit a pevně zadržet vždy jen stejné druhy. Tím však zůstávají bezpodmínečně nebezpečnými všem těm lidským duchům, kteří v sobě nenesou dostatečnou čistotu silného chtění k dobrému, a nakonec přináší zkázu také svým zpoditelům, protože s nimi zůstávají neustále ve spojení a skrze vyživovací provazec k nim nechávají trvale proudit stále nové energie závidi, které útvary samotné obdržely z nahromaděných centrál. Proto nemá takový zploditel snadné to, aby se opět oddal čistému citění, protože mu při tom tyto na něj zpětně proudící energie závidi velmi silně překážejí. To ho stále znovu od toho strhává. Je nucen ke vzestupu vynaložit daleko více úsilí než lidský duch, kterému není takto bráněno. A jen skrze trvalé čisté chtění pozvolna zakrňuje vyživovací provazec zla, až nakonec uschlý bezmocně odpadne. To je osvobození zploditele od takového zla, za předpokladu, že jeho útvary doposud nezpůsobily žádnou škodu; neboť **pak** nastupují v platnost ihned **nová** pouta, která také chtějí být vykoupena.

K rozvázání takovýchto vláken je pak bezpodmínečně třeba opětovné zkřížení cest s lidmi poškozenými tímto zlem na tomto nebo na onom světě, dokud při tom nenadejde poznání a nepřijde odpuštění. Následkem toho je, že vzestup zploditele takovýchto útvarů nemůže proběhnout před vzestupem těch, kteří byli jimi dotčení. Spojovací nebo osudová vlákna drží ho zpět tak dlouho, dokud z nich neplyne žádná nutnost nějakého rozuzlování skrze nápravu a odpuštění.

Avšak to ještě není všechno! Toto cítění má po zesílení živoucí „silou“ ještě mnohem větší účinky; neboť ono plní nejen jemnohmotný svět, nýbrž řídí také osud celého pozdějšího stvoření, ke kterému patří země a všechny ji obklopující souhvězdí! Tedy zasahuje to také do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí! Na tom by člověk měl konečně poznat, co nesmyslného již natropil, místo aby plnil své povinnosti k požehnání tohoto pozdějšího stvoření a všech tvorů, což mu ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk se často ptá, proč se projevuje boj v přírodě, a přece se bytostné v pozdějším stvoření řídí ... podle druhu lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. – Jděme však dále:

Výtvary citového chtění lidského ducha, výše zmínené útvary, nepřestávají však po svém odloučení od svého zploditele existovat, nýbrž trvají **samostatně** nadále, dokud dostávají potravu od stejně smýšlejících lidských duchů jejich druhu! Není třeba, aby to byl sám jejich zploditel. Hledají příležitost pověsit se na toho či onoho k tomu vhodného člověka nebo také jen na člověka slabě se bránícího. Ve špatném slova smyslu jsou to **démoni**, vzniklí ze závisti, nenávisti a všeho podobného. V dobrém slova smyslu to jsou však blahodárně působící bytosti,

kteřé milujice působí jen míř a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není napřosto nutné pozemsky viditelné jednání člověka, které k tomu připojuje jen další pouta nebo vlákna, jež musí být rozvázána na hrubohmotné úrovni a vyžadují opětovnou inkarnaci, pokud rozvázání nemůže nastat v jednom pozemském životě.

Tyto útvary lidského citového chtění mají **v sobě** sílu, protože povstaly z **duchovního** chtění ve spojení s „neutrální hlavní silou“ a, co je nejdůležitější, protože **tím** při svém vzniku přijmou do sebe zároveň něco z **bytoštného**, to jest **tu** podstatu, ze které se vyvíjejí gnómové a tak dále. Chtění zvířat toho nemůže dosáhnout, protože duše zvířete v sobě nemá nic duchovního, nýbrž jen bytoštné. Je to tedy děj, který probíhá **jen** u útvarů lidského citového chtění, jeňž musí proto přinášet velké požehnání při **dobřém** chtění, avšak nevypočitatelnou škodu při chtění špatném, protože bytoštné jádro takovýchto útvarů v sobě nese **vlastní hybnou sílu**, spojenou se schopností působit na všechno hrubohmotné. A tím narůstá zodpovědnost lidských duchů do nezměřna. Jejich citové chtění vytváří podle svého druhu buď **dobřo chtějící bytošti**, stejně jako i živé **démony**.

Obojí jsou pouze produkty schopnosti lidských duchů v pozdějším stvoření. Jejich samočinně hnací a tím nevypočitatelně působící jádro **nepochází** však z **bytoštného se schopností vůle**, ze kterého přichází duše zvířecí, nýbrž z jeho **nižšího odstupnění, které nemá žádnou vlastní schopnost vůle**. V bytoštném tak jako v nad ním spočívajícím oddíle duchovního existuje mnoho odstupnění a zvláštních druhů, o kterých musím ještě zvlášť promluvit ¹⁾.

K dalšímu vysvětlení poslouží ještě to, že bytostné nachází **také** spojení se živoucí, ve stvoření spočívající silou, která však není táž, se kterou má spojení chtění lidského ducha, nýbrž je jen jejím odstupněním.

Právě tyto různorodé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejostřejšími strážci pořádku v pozdějším stvoření a poskytují pevné, neposunutelné rozdělení ve veškerém vzniku a zániku.

Tak daleko tedy sahá působení lidského ducha. Pozorujte tak nyní správně lidi, a můžete si domyslet, jaké zlo již natropili. Zvláště když se při tom zvaží další následky činnosti těchto živých útvarů, které jsou přece vypuštěny na všechny tvory! Je to jako s kamenem, který, vyletí-li jednou z ruky, je zbaven kontroly a vůle toho, kdo jej hodil.

Vedle těchto útvarů, u nichž popsat jejich dalekosáhlou činnost a účinek by vyžadovalo celou knihu, přichází další druh, který je s nimi úzce svázán, avšak vytváří **slabší** útvar. Navzdory tomu je právě ještě dosti nebezpečný, aby obtěžoval mnohé lidi, brzdil je, a dokonce přivedl k pádu. Jsou to útvary myšlenek. Tedy myšlenkové formy, fantomy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku, nemá na rozdíl od citového chtění schopnost bezprostředního spojení s neutrální hlavní silou spočívající ve stvoření. Tím schází těmto formám také samočinné jádro citových útvarů, které můžeme ve srovnání s duší zvířete nazvat jen „bytostnými **stíny** duší“. Myšlenkové formy zůstávají bezpodmínečně závislé na svém zploditeli, s nímž jsou spojeny podobně jako útvary citového chtění. Tedy skrze vyživovací šňůru, která současně tvoří cestu pro zpětně probíhající vzájemné působení. O tomto

druhu jsem však již jednou podal přesnou zprávu v přednášce „**Myšlenkové formy**“²⁾. Proto mohu na tomto místě ušetřit opakování.

Myšlenkové formy jsou v zákoně vzájemného působení nejslabším stupněm. Navzdory tomu však působí ještě dost neblaze a mohou přinést zkázu nejen jednotlivým lidským duchům, nýbrž dokonce i velkým masám, jakož i přispět ke zničení celé světové části, jakmile jsou lidmi příliš živeny a pěstovány, čímž nabývají zcela netušenou moc, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak povstalo celé zlo **jen** skrze lidi samotné. Skrze jejich nevázané, falešné chtění citové a chtění myšlenkové, jakož i skrze jejich lehkomyšlnost v tomto! –

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského chtění myšlenkového, kde jsou přirozeně nuceni žít také skuteční lidští duchové, tvořily zcela samy pracovní a zorné pole největších „mágů“ a „mistrů“ všech dob, kteří se v nich zamotali a nakonec při přechodu na onen svět v nich také uvízli. A dnes?

„Velcí mistři v okultismu“, „osvícení“ tak mnohých sekt a lóží ... těm se nedaří lépe! Mistry jsou jen v **těchto** říších. Žijí mezi vlastními útvary. Jen **tam** mohou být „mistry“, ne však v **samotném životě na onom světě!** Tak daleko jejich moc a mistrovství nikdy nejde.

Tito politováníhodní lidé, lhostejno, zda se přiznávali k černému nebo bílému umění, podle druhu dobrého nebo špatného chtění ..., domnívali se a domnívají být mocnými v síle

ducha, a ve skutečnosti jsou v tom méně mocní než o tom **nevědomý** člověk. Ten stojí ve své dětské prostotě daleko **nad** těmito nízkými působišti těchto „nevědomých“ duchovních knížat, tedy stojí v duchu **výše** než oni.

Všechno by přece bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti takovýchto velikánů mohly zpětně dopadat **jen** na ně samé, avšak takovito „mistři“ pohybují se ve svém úsilí a činnosti v bezvýznamných nížinách, zbytečně je rozvířují a posilují, čímž se stávají nebezpečnými všem, kteří jsou v obraně slabí. Pro jiné zůstávají naštěstí neškodné; neboť bezstarostný lidský duch, který se dětsky raduje ze svého bytí, kráčí beze všeho **nad** těmito nížinami, do nichž se vědoucí zarývají a nakonec jsou také v nich pevně zadrženi formami a útvary, které oni sami zesílili. Ačkoliv je to třeba brát také tak vážně, hledí-li se na to shora, působí to nevýslovně směšně a žalostně, nehodné lidského ducha. Neboť v sobě nafouknuti falešnou domýšlivostí lezou a hemží se usilovně kolem dokola, vyzdobeni tretkami, aby takovéto říši vdechli život. Je to říše stínů v nejopravdovějším smyslu, celý svět **zdání**, který je schopen předstírat všechno možné i nemožné. A ten, který to vyvolal první, nemůže to nakonec zažehnat, musí podlehnout! Mnozí horlivě bádají v těchto nížinách sem a tam a pyšně se domnívají, jaké ohromné výše tím dosáhli. Avšak jasný a prostý lidský duch může těmito nížinami nevšímavě beze všeho projít, aniž by se v nich musel nějakým způsobem zdržovat. -

Co mám ještě více říci o těchto „velikánech“? Ani jeden by to neposlouchal, protože ve své říši zdání mohou se na čas zdát tím, čím se ve skutečném bytí **živoucího ducha** nemohou nikdy stát; neboť tam by to pro ně znamenalo: „sloužit“. Zde rychle přestává chtění být mistrem. Z tohoto důvodu bojují proti tomu,

protože se jim skrze Pravdu bere mnoho! Chybí jim odvaha něco takového unést. Kdo si nechá rád zbořit celou stavbu své domýšlivosti a ješitnosti? To by musel být již **pravý** a skutečně **veliký člověk!** A takový by nepadl do takovýchto léček ješitnosti.

Jen jedno je při tom žalostné: Kolik, nebo lépe řečeno jak málo lidí je v sobě tak jasných a pevných, jak málo jich ještě má tak dětskou, jasnou prostotu, že mohou **bez nebezpečí** projít těmito úrovněmi, které jsou lidským chtěním lehkomyšlně vytvářeny a trvale posilovány. Avšak pro všechny ostatní se tím vyvolává stále větší nebezpečí, které jen trvale vzrůstá.

Kéž by se lidé v tomto konečně stali **skutečně vidoucími!** Kolik neštěstí by se mohlo odvrátit. Skrze čistší citění a čistší myšlení každého člověka by musely všechny pochmurné a temné úrovně ležící na onom světě být brzy tak vysíleny, že i ti lidští duchové, kteří tam zápasí a jsou tam zadrženi, by došli rychlejšího vykoupení, protože by se ze slábnoucího prostředí mohli zápasem snáze uvolnit. —

Právě jako tak mnozí velcí „Mistři“ zde na zemi, tak prožívají také na onom světě lidští duchové všechno jako zcela **skutečné** v rozličných prostředích, formách a útvech, lhostejno, zda v nízkých pochmurných nebo v jemnohmotných už vyšších, přívětivějších pláních ... úzkost, stejně jako radost, zoufalství, jakož i osvobozující vykoupení ..., a přece se při tom vůbec nenalézají v říši skutečného života, **nýbrž skutečně žijí jsou při tom pouze oni sami!** Všechno ostatní, jejich zcela rozmanité a měnící se okolí, může existovat jen skrze ně samotné a skrze stejně smýšlející zde na zemi.

Peklo samotné je dokonce jen výplodem lidských duchů,

existuje sice a také skrývá v sobě vážné nebezpečí, působí strašlivé utrpení, avšak je úplně závislé na chtění všech těch lidí, jejichž cítění přináší peklu k existenci sílu z neutrální síly Boží, která spočívá ve stvoření k použití skrze lidské duchy. Peklo tedy není žádné Boží zařízení, nýbrž dílo lidí!

Kdo **toto** správně pozná a poznání pak vědomě zužitkuje, pomůže mnohým a také sám bude lehčeji stoupat ke Světlu, **ve kterém jedině je skutečný život.**

Kéž by se přece lidé otevřeli alespoň **tak dalece**, že by byli schopni vytušit, jaký poklad pro ně spočívá v tomto stvoření! Poklad, který má být od jednoho každého lidského ducha objeven a vyzvednut, to znamená, **který má být vědomě použit**: mnou tak často zmiňovaná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, nýbrž stojí mimo tyto pojmy, je to prostě „**živoucí síla**“.

Každé citové chtění lidí působí **jako klíč** k pokladnici a nachází spojení s touto vysokou silou. Dobré chtění, jakož i chtění zlé. Obojí je touto „silou“ posíleno a oživeno, protože ona ihned vchází k citovému chtění lidského ducha. A **jen** k němu, k ničemu jinému. **Druh** chtění udává člověk, to spočívá jedině v jeho ruce. Síla nepřináší ani dobro, ani zlo, nýbrž ona je prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom je však důležité vědět, že člověk tuto oživující sílu nenese v sobě samém, **nýbrž jen k ní má klíč ve schopnostech svého cítění.** Je tedy správcem této tvořivě formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z tohoto důvodu má skládat účty z činnosti správce, kterou vykonává každou hodinu. Bezděčně si však při tom hraje s ohněm jako nevědomé dítě a jako takové

proto působí mnoho škody. Nemusí však být nevědomý! To je **jeho** chyba! Všichni proroci a nakonec Syn Boží se snažili o této věci v podobenstvích a naukách podat vysvětlení, ukázat cestu, kterou lidé mají jít, **jak** musí cítit, myslet a jednat, aby při tom šli **správně!**

Bylo to však nadarmo. S touto ohromnou lidem svěřenou mocí hráli si dál jen podle **vlastního** uvážení, aniž by naslouchali varováním a radám ze Světla, a přinášeli tím nakonec zhroucení a zničení své práce i sebe samých; neboť tato síla pracuje zcela neutrálně, posiluje dobré, stejně jako zlé chtění lidských duchů, chladně rozbíjí však tudíž bez váhání auto a řidiče v trosky, jako u motorových vozidel, která jsou špatně řízena. Obraz je konečně jistě dost jasný. Skrze chtění a myšlení řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření, jakož i ty vlastní, a ničeho o tom neví. Pomáhají rozkvětu či odumírání, mohou dosáhnout výstavby v nejdokonalější harmonii nebo také **tohoto** divokého zmatku, který je **nyňi!** Místo rozumného budování nechávají se unášet jen nepotřebným mrháním časem a silou v tak mnohých bláhových nicotnostech. Rozvážní nazývají to trestem a soudem, což je v určitém slova smyslu správné, a přece byli to tito lidé **sami**, kteří vynutili všechno to, co se nyňi děje.

Často to byli už myslitelé a pozorovatelé, kteří to všechno již tušili, avšak počínali si při tom mylně ve falešné domněnce, že tato moc lidského ducha se projevuje jako znamení vlastního Božství. To je omyl, který pramení jen z jednostranného vnějšího pozorování. Lidský duch není ani Bůh, ani Božský. Takovíto rádoby vědoucí vidí jen slupku dění, avšak ne jádro. Zaměňují příčinu s důsledkem. Z této nedostatečnosti vzešla politováníhodným způsobem mnohá bludná učení a nafoukanost.

Proto zdůrazňuji ještě jednou: Boží síla, která stvořením neustále proniká a spočívá v něm, je všem lidským duchům **jen propůjčena**. Tito mohou ji **používáním řídit**, avšak nemají ji v sobě, **nevlastní ji!** Božské samo tuto sílu vlastní. Používá ji však jen k dobru, protože Božské vůbec temno nezná. Avšak lidští duchové, kterým je propůjčena, vytvořili si tím vražednou past!

Proto ke všem znovu naléhavě volám: Udržujte krb chťení a vašich myšlenek čistý, nastolíte tím mír a budete šťastni! Pozdější stvoření bude tím také konečně podobno prvotnímu stvoření, ve kterém vládne jen Světlo a radost. To všechno spočívá v ruce člověka, v možnosti jednoho každého sebevědomého lidského ducha, který již více nezůstává v tomto pozdějším stvoření cizincem! — —

Tak mnohý z mých posluchačů a čtenářů bude si v tichosti přát, abych k vysvětlení ještě připojil nějaký výstižný obraz takovéhoto události a podal živý výhled k lepšímu porozumění. Jiným by to zase vadilo. Mohou být i tací, kteří si řeknou, že tím oslabuji vážnost řečeného, protože podání živoucího děje v těchto úrovních by mohlo být lehce chápáno jako fantazie nebo jasnovidnost. Dokonce jsem již slyšel něco podobného, když jsem uveřejnil své přednášky: „Svatý Grál“ a „Tajemství Lucifera“. Avšak hluboce zkoumaví lidé, jejichž duchovní sluch není uzavřen, cítí při tom to, k čemu je to ode mne řečeno. Jedině jim je dán také obraz, který chci o tom podat; neboť oni budou vědět, že to není žádná fantazie ani jasnovidnost, nýbrž že to je víc.

Uvedme tedy příklad: Matka vzala si utopením život a při tom také do pozemské smrti strhla své dvouleté dítě. Při probuzení na onom světě se pak nachází tonouc v ponurých kalných vodách; neboť poslední strašlivý okamžik duše se stal v

jemnohmotnosti živoucím. Je to místo, kde všichni, co jsou stejného druhu, spolu s ní stejně trpí v neustávajících mukách. Své dítě drží při tom v náručí, to se ve smrtelné úzkosti přimyká k matce, i když je při pozemském činu vrhla do vln **napřed**. Tyto strašlivé okamžiky má podle svého duševního stavu prožívat kratší nebo delší dobu, a musí tedy trvale tonout, aniž by při tom došla konce a aniž by ztrácela vědomí. To může trvat desetiletí a ještě i déle, dokud se v její duši neprobudí opravdové volání o pomoc, které spočívá v čisté pokoře. To se nestává tak snadno; neboť kolem ní je všechno jen stejného druhu, avšak žádné Světlo. Slyší jen hrůzoplňné spílání a kletby, hrubá slova, vidí jen bezcitnou bezohlednost.

Časem probudí se v ní snad nejdříve touha alespoň své dítě před tím zachránit nebo je vyvést z tohoto strašlivého prostředí a neustávajícího nebezpečí a muk. Úzkostlivě je pak drží při vlastním nutném tonutí nad páchnoucí hustou hladinou, zatímco tak mnohé jiné postavy v její blízkosti se jí chytají a snaží se ji strhnout s sebou do hlubin.

Tyto olověně těžké vody jsou jemnohmotně oživené ještě ostře nevyrysované myšlenky sebevrahů utonutím, jakož i všech těch, kteří jsou ještě na zemi a podobnými myšlenkami se zabývají. Tito mají navzájem spojení a přinášejí si vzájemně v oboustranné přitažlivosti vždy novou posilu, čímž se muka nekonečně obnovují. Vody by musely vyschnout, kdyby místo stejnorodého přílivu proudily od země svěží, radostné a životu přisvědčující myšlenkové vlny.

Starost o dítě, kterou přirozený mateřský pud může nechat časem vyrůst v pečlivou a úzkostlivou lásku, dostává dostatek síly, aby pro matku vytvořila první záchranný stupeň ke

schodům, které ji vyvedou z těchto muk, jež si takovýmto předčasným ukončením svého pozemského bytí vytvořila. Zatímco chce dítě ochránit před utrpením, do nějž ho nejdříve sama spolustrhla, žíví v sobě cosi ušlechtilého, co je konečně schopno pozdvihnout ji do nejbližšího, již ne tak pochmurného okolí.

Dítě v jejím náručí však není ve skutečnosti živá duše dítěte, které zavraždila, strhnuvši s sebou do vln. Takováto nespravedlnost nemůže nastat. Ve většině případů se **živá** dětská duše prohání po slunečných pláních, zatímco dítě v náručí bojující matky je ... jen démon, živý útvar citu vražednice a také ... dítěte! Může to být útvar viny, tedy vzniklý pod tlakem vědomí viny, nebo útvar zoufalství, nenávisti, lásky, to je jedno, zatímco se matka domnívá, že to je živé dítě samo, protože útvar se přece dítěti úplně podobá a stejným způsobem se pohybuje, křičí atd. Do takovýchto podrobností a mnohých druhů se nechci pouštět.

Mohly by být popsány nesčetné události, jejichž druhy jsou vždy přesně vázány na předchozí skutky.

Chci však ještě ukázat jako příklad, jak to chodí při přechodu z tohoto života na onen svět.

Dejme tomu, že žena nebo dívka přijde nežádoucím způsobem do situace, že se má stát matkou, a jak se to žel tak často stává, něco proti tomu podnikne. I když všechno proběhne ve zvláště příznivém případě bez **tělesné** újmy, tak to tím přece není současně odpykáno. Jemnohmotný svět jakožto okolí po pozemské smrti to přesně a neovlivnitelně zaznamenává. Od toho okamžiku, kdy se to stalo, pověsilo se jemnohmotné tělo budoucího dítěte na jemnohmotném krku nepřírozeně jednajících

matky, aby z tohoto místa neodešlo dříve, než dojde k uvolnění z činu. To ovšem dotyčná dívka nebo žena nepozoruje, dokud žije v hrubohmotném těle na zemi. Má nanejvýš tu a tam jako důsledek lehce skličující pocit, protože malé jemnomotné tělo dítěte je ve vztahu k hrubohmotnému tělu lehké jako pírkó a dnes jsou většinou dívky příliš otupělé, než aby pocítovaly tuto malou tíži. Tato otupělost však není vůbec žádným pokrokem, není také žádnou známkou pevného zdraví, nýbrž znamená krok zpět a je známkou zahrabání duševních schopností.

Avšak v okamžiku pozemského úmrtí stává se tíže a hutnost zavěšeného dětského tělíčka **stejnorodou** s nynějším jemnomotným tělem matky vyšlým z pozemského těla a tím i bezpodmínečným břemenem. Přináší okamžitě jemnomotnému tělu matky stejné nepohodlí, jako by na zemi přineslo zavěšení hrubohmotného dětského těla na její krk. To se může stupňovat podle druhu předcházejících událostí až k rdousícímu utrpení. Matka musí na onom světě toto dětské tělo vláčet s sebou a neosvobodí se od něj, dokud se u ní neprobudí mateřská láska a nevynasnaží se věrnou starostlivostí namáhavě poskytnout dětskému tělu za vzdání se vlastního pohodlí veškerou úlevu a ošetření. Avšak až sem je to velmi často daleká, trnitá cesta!

Tyto děje přirozeně nepostrádají také určitou tragikomičnost. Vždyť je třeba si jen představit, že nějaký člověk, kterému byla odtazena dělicí stěna mezi tímto a oním světem, vstoupí do nějaké rodiny nebo společnosti. Tam snad sedí dámy v horlivém rozhovoru. Jedna z žen nebo „panen“ propadne během zábavy do mravního rozhořčení pohrdavým úsudkem o svých bližních, zatímco návštěvník pozoruje jedno nebo také dokonce více visících dětských tělíček přímo na krku této pyšné horlitelky.

A nejen to, nýbrž i na **každém** dalším člověku visí zřetelně viditelná díla jeho skutečného chtění, která stojí často v nejgrotesknějším protikladu k jeho slovům a k tomu, čím by se tak rád chtěl zdát a co se také snaží vůči světu předstírat.

Jak mnohý soudce sedí před tím, koho odsoudil, mnohem obtíženější, než je tento odsouzený. Jak rychle uplyne málo pozemských let a on pak stojí před **svým** soudcem, pro nějž platí jiné zákony. Co pak?

Hrubohmotný svět je člověk žel schopen ve většině případů lehce oklamat, zatímco ve světě jemnohmotném to je naproti tomu vyloučeno. Tam **musí** člověk naštěstí sklízet skutečně to, co zaséval. Proto není třeba, aby si někdo zoufal, když si bezpráví zde na zemi drží jen dočasnou převahu. Ani jedna špatná myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným činem.

1)

Přednáška: 49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.

2)

Přednáška: 22. Myšlenkové formy.